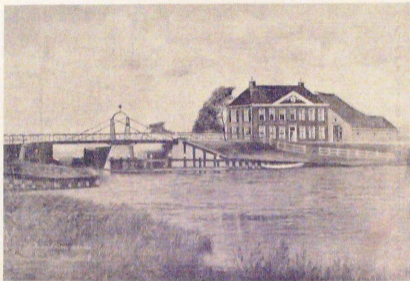

Minsken fan doedestiids

**Koudum sa'n 50-60 jier lyn
troch Sietse Gerts
(v.d. Heide)**

Utjeftje fan de foriening
„Oud Koudumers”

Oude glorie tussen Morra en Fluessen

De reproductie van een olieverfschilderij op het omslag zal bij vele bewoners van de Zuidwesthoek van Friesland herinneringen oproepen aan de „oude glorie“ van wat in de wandeling wordt genoemd „De Dammen“, officieel de Galamadammen. Het schilderij werd in 1935 aan de heer R.E. Hoekstra, de toenmalige exploitant van deze pleisterplaats-oude-stijl aangeboden door de „Dammense Praatclub“, een vrijetijdsbesteding die in het televisie-loze tijdperk meer weerklink vond dan nu waarschijnlijk het geval is. Het schilderij is wat je noemt „in de familie gebleven“, want wij vonden het boven het buffet in het bekende hotel-café-restaurant „De Luifel“ in de Lange Nering in Emmeloord, waar de jongste dochter van de heer Hoekstra samen met haar man 'n moderne en gezellige zaak met een voortreffelijke keuken, drijft. Een zaak waar ook veel Koudumers en bewoners van de Zuidwesthoek op een tocht naar zuid of west nog wel eens binnenwippen. „Wies“, zoals de intimi mevr. W. Hellendoorn-Hoekstra noemen, praat dan graag nog eens over oude tijden. Zij was ook een van de bezoeksters van de reünie van oud-Koudumers.

De Galamadammen kent een bewogen geschiedenis. Deze historische plaats was in de Middeleeuwen al om strategische redenen van groot belang. Misschien zal iemand nog eens de geschiedenis van de Galamadammen te boek stellen. Daarin zal zeker ook vermeld worden dat van Lenneps „Roos van Dekama“ tegen het decor van deze omgeving werd gesitueerd. Wat de jongste geschiedenis betreft: de heer en mevrouw Rinze E. Hoekstra betrokken het pand in 1917. Waarschijnlijk werd het in het midden van de vorige eeuw gebouwd. Het jonge echtpaar nam daarmee de exploitatie op zich van een vermaard etablissement, dat altijd bezoekers van heinde en ver trok. In de zomermaanden kwamen toen de eerste toeristen naar onze contreien, zij visten en zeilden op Morra en Fluessen. De zestien bedden plachten de gehele zomer bezet te zijn. Behalve een hotel-café-restaurant was er ook een boerderij die door de heer Hoekstra werd gedreven. Verder was er de exploitatie van de tol op de brug, die voor automobilisten werd geopend à raison van één dubbeltje en voor fietsers voor één cent.

In 1935 verhuisde de familie Hoekstray Jan de Bos nam de exploitatie over. De heer Hoekstra vertrok naar Oudeschouw.

In de oorlogsjaren vond de grote brand plaats, waarbij het complex in de as werd gelegd. Alleen de fundamenten bleven over. De boerderij met het prachtige stijlvolle voorhuis werd in brand gestoken door de bezetter, in verband met in hun ogen, illegale activiteiten en daarmee verdween 'n stuk negentiende eeuw, dat waard was geweest bewaard te blijven.

Na de oorlog verhuisde het badpaviljoen dat rond 1934 aan de oever van de Morra was gebouwd bij wijze van noodmaatregel naar de Dammen. Niets is zo definitief als tijdelijke maatregelen, want momenteel staat het paviljoen nog op deze plaats.

Dit boekje is 't eigendom van:
C Klein - Terwerda. Snakke 5.

Koudum -

Minsken fan doedestiids

Koudum sa'n 50-60 jier lyn
troch Sietse Gerts
(v. d. Heide)

Utjefte fan de foriening
„Oud Koudumers“

MAITIID '68

Skries op 'e hikpeal
d' Aal kij yn 'e finne.
't Snipke yn 'e alentswâl
De tsjirk oer 'e ekers hinne.
't Eintsje bliid yn 't wetter.
't Jerkje greatsk der nêst.
Strânlijp sit to drôgjen.
't Ljurkje docht gjin rêst.
't Sienke efter 'e hikke
't Lanke grûtk der nêst.
Fiere rop fan fûgels —
Fryslân op syn bêst!
Hjir is de frede
En de rêst allinne.
Hjir fielt'k in wânder,
It ivige om my hinne.
Maitiid — dizze ôre —
Hwat fielt'k my ryk,
Mêe fûgels en blommen,
Op dizze âld, polderdyk.

De Jouwer

Sietse Gerls.

FOARWURD

Sietse Gerts (v.d. Heide) hat sa om en de by 1960 yn de Balkster Krante stikken skreaun oer Koudum, sa'n 50-60 jier lyn en de minsken fan doedestiids.

Dy forhalen binne sa nijsgirrich dat it Bistjûr fan de foriening „Oud-Koudumers“ miend hat dizze yn in boekje forskine to litten en sa foar ôs neiteam to bihâlden.

Wy binne der fan oerstjûge dat ien en oar tige yn 'e smaek falle sil.

Ut namme fan it Bistjûr fan de foriening „Oud-Koudumers“,

Durk Jak van der Veer,
skriuwer.

Snits, Wintermoanne 1973
Ljouwerterkade 43.

Yn fûgelflecht 't rigeltsje lâns

It doarp leit der as op in terp sa heech; ja men seit de drompel fan 'e greate tsjerke deselde hichte hat as de hoanne fan de toer fan Hynlippers.

De groun is er tige sânich. Om 't doarp hinne - Efterút, de Pool en Hearmar - lizze rêstich de boerepleatsen, mei 't lân allegearre greide, as de tsjiene fan Roelof, de toalfte fan Siek en de minne saune fan Bart. *SPEERSTRĀ.*

't Doarp sels is forneamd om har beantsjebou; de beantsjes wurde om utens forsutele. Lodewyk en Anne sjonge 't heechste liet as se yn 'e iere moarn mei in karrefol op Warkum tagean.

De toer fan de greate tsjerke, mei de greate beammen der omhinne, is fan fjirren to sjen - dêr op it stille tsjerkhôf rêste de deaden . . . .

't Doarp leit der fredich en stil hinne, fortier is der 'n bytsje. Allinne as by 't bûterfabryk moarns en jouns de molkkannen tsjin en oar oanklapt wurde, en Jan Heijes mei de greate rûn foar de molkwein de buorren delgiselt om dochs mar earst by 't fabryk to wêzen, forbrekt dat de stilte hwat. Dan binne der noch de smidsen hwer 't mar tige op 't ambield slein wurdt, dat mei in bytsje minder ek wol ta kin. Oars is 't yn 't doarp stil, o sa stil.

- De Boargemaster wennet op „Grovestins“; de âlde stins mei de greate tûn en hege beammen, hwer't altyd houdouwen yn húshâlde. Pelysje de Vos mei dy sjitte; ik bin dan meast by him.

- Dokter de Jong bisiket syn pasjinten bûten Koudum mei de glêswein, mei âlde Abe, mei syn flewielen petsje op, as fuorman. Nou giet dokter troch Bokma's hijke, altyd deselde skommeljende gang, bolhoed op en keep om.

- Dominy Schokking stapt it âlde lokaletsje binnen, efter de âlde pasterije. Wy hawwe hjoed fraeglearen. It pompierke hwer 't ik it fers op oerskreaun ha leit op myn iene knibbel. En wûnderlik is 't, mar nou just krij ik gjin beurt.

- De Féarts giet krekt mei syn motorfyts fuort, dêr kin der tige mei oerwei, ja sels sa, dat er der mei wol ris boppe oer in skiep binneflucht.

En nou fjirder yn fûgelflecht. Wy âld Koudumers kinne se noch bêst foar ús krije, sels allinne mei de foarnamme bringe we se to plak.

- Sake karrider makket him reisfeardich foar Warkum. Mei twa hounen foar- en ien ûnder de karre, is dat in swiere reis foar d' âld man. Om de tiid, dat ik moarns nei skoalle gien mar Sake syn hounen altyd efkes los. De beesten dogge neat, mar 'k bin o sa bliid as se my mar net iens oansjogge. Der is ris in houn fan Sake deagien, dy hjitte fan „Jaen“. As it nou giet oer de rejaelens fan de minsken, is Sake syn sizzen altyd: „Ja, mar Jaen is dea“.

- Jan Jabeks, yn syn jonge tiid fêst in drege baes, âld fiskerman, sit foar syn âlde wente to nettebreidjen.

- Alde Bleeker, tige min op 'e gang en heal blyn, knoffelt hwat om hûs hinne. Nou stiet er by 't hijke; syn bril mei swarte glêzen op, dikert er it kampke oer.

- Pibe Kûper is drok mei syn bûterfetsjes, dy't er op tiid oan 'e fabryk ôfleverje moat. Mei oardeheal tosk yn 'e mûle kin der mar min syn kalkeneintsje fêsthâlde. It toarteldouke, yn 'e kouwe by him, sit mar merkelyk út to sjen. Sjoukje is min op 'e gang en moat foar-sichtich oan.

Aaltje Pot. Aaltsje, mei de swarte mûte op, hat gjin lins; de doar fan har snobbeswinkel stiet net stil. Dêr helje wy ús hert op: ulefallen, swiethout, suurtsjes, stikken drop ensf. ensf., meast foar mar ien sint it stik. Ek segaeren, mar o sokke minne!

- Jozep Schurer, âldergewoante de hân tusken bigroentsje en broek yn, is yn petear mei syn neiste buorman. Liik, o sa liik kin der op my wurde as wy togearre Klaas Okkinga's „Uierzalf“ yn lege bussen dogge en ik dan mei opsetsin him stikem dy buskes tatriuw hwer 't it deksel mei gjin mooglikheit ôf to krijen is.

Nou de singel op, dy âlde singel mei syn moaie hege beammekrûn.

- Sipke Bakker. Sipke, gol fan aerd en o sa tûk yn 'e hannel; ik help him wol ris mei syn affearen. 't Is ier en bytiid dat 'k by Sipke oan 'e doar kom, kom binnen, seit er. Efkes sitte, de hannen gear, dan 'n bakje thé mei in brochje; wy prate o sa súnich om 't er immen yn 'e selde keamer sleept.

- Hoe hiel oars by immen dy 't ik helpe moat mei syn koubeesten. Nou is de nacht wol hiel koart. Ierdetsjuster stean ik moarns om healve trijen al by de efterdoar. As de doar ipen giet sjoch 'k it thêwetter oan 'e kôk. Ik moat mar efkes wachtsje wurdt er sein. En yn de healûre dat dy man him syn thé mei brochje lekker smeitsje lit, stean ik bûtendoar yn 'e ljite fan de greate griene skuorre to wachtsjen, mei de nochteren mage. De man dy 't my dit oandocht sit mei foar oan yn tsjerke . . . Heit is liik as 'k dit thús fortel en seit: „Opslach hiest werom komme moatten!“

- Pibe, stakker, yn 't weintsje. Mei syn heal forlamme hannen en fuotten kin der mar min op 'e gang komme. Jierren hat er al sa omkrúst, hwat in leed en lijen!

B. ERGON Kees stiet by Jouke de Boer yn 'e greate trochreed, as meastal beide hannen yn 'e bûse. Hynders binne der op dit stuit net, dos hat Kees it maklik en kin sa wol tûzen jier wurde.

- Rinke Kruis kuijier de strjitte lâns de knynebuorren yn, as altyd de hannen op 't gat. Wy kinne 't pleagjen wer net litte, trûwe him stikem hwat yn 'e hân, in stientsje of hwat we ek mar fine kinne. De man wurdt liik, gjin wûnder. O, hwat kin der dan fan him ôfspjije.

- Ynze hat in prater by him, yn 'e smidte. It giet er wakker omwei, oer tsjerskesaken en poletyk. Ynze snûft noch al ris en stiet syn mantsje.

Alde Kemker slacht tige op in kachelpipe om dy 't net omlyk wol. Hy skouwt syn bril omheech as ik him freegje in bûgel oer myn klomp to meitsjen; en dat midden ûnder syn karwei. It noasket him net, 't waerglêst stiet mar min.

Loike Dokkum, âld wethâlder. Ik wit noch goed dat dy mei de marse roun, nou docht er dat net mear. Ik bring wol ris lapkespullen foar him fuort, nei de boeren ûnder Molkwar. It lean is net heech, twa of trije botsjes it pakje, nei gelang de greate fan bistelling. Dat giet meast to foet, mar as 'k ris in inkele kear in fiets hier foar in dûbelsje yn 'e ûre, bliuwt er net in bulte fan oer.

- Pekebaas - dy tiid miskien de âldste fan Koudum -, mei syn heechsiden pet op, sit oan 'e hússe fan de âlde Klopper, de lange pipe hat er oan.

V/2 HEIDE
- Willem Hindriks, ús Pake, wennet efter âlde Pekebaas. Ik sit wer ris in kear by him thús yn 't mankelyke keamerke. 't Giet as altyd oer 't jaijen. Pake is âld jager, en dat sit my ek yn 't bloed. Hwat in keardel as 'k him sa sitten sjocht. De oerlevering seit, dat er yn syn tiid in dea hynder allinne op 'e wein lûkte. Men kin 't him op syn âlde dei noch oansjen ho mánsk er west hat. Sels nou hat er noch hiel hwat yn 'e bouten. Heit hat in skiep kocht en dat rint yn 'e bleek by Pake foarhús. Pake hat dat skiep wer forkocht, neffens Heit foar to min. Dat noasket Heit net en hy makket Pake dêr in forwyf fan. Pake oars sa goedlik, mar dit nimt er net. Hy grypt mei beide hannen it skiep op en goait it Heit ta. Dêr hastou dyn skiep, seit er. - Ik neam it noch al hwat.

- Haitze Jotsjes. Ald en forsliten, stok yn 'e hân, syn iene skonk wol net bêst, sa stiet er by 't stek foar syn lyts âld húske. Ik ken him net oars as mei 'n great prúmke yn 'e mûle.

- Jan de Hoop, altyd skodholje, is op 'e wâl oan 't turfloegjen; de wite kedde foar de wein.

- Douwe fan Jantsje Gearts, omropper, skearbaas en hwat al mear. Hwat kin der torjuchte op syn âlde trompet. As ik Douwe freegje hwat er nou wer foar nijs is, seit er: „dan moast mar better hearre“, en dêrmei kin 'k hinnegan. Mar hwat kin Douwe fjin skeare, net ien better.

FOLKERTSMA. (MYN OERBEPPE) PAKE SJOUWE SYN MEM.

DE BOER. Ruurde Hindrikje sit yn 'k keamerke foar 't finster, as ik om 'e hoeke fan har lytse wente gean. „Kom do hjir ris, heite“, ropt se. Hja moat my efkes „toplaksette“, seit se, oer east hwer 't sy weet fan hat. Dy golle, hertlike Hindrikje, ien en al blijuoedigens en fortrouwen. Ik ken har al sûnt Sjouwe noch yn 'e hús wier. Sjouwe slachtte do wol ris in kou; ik brocht it fleis dan foar him foart. De sponken wjerne dan foar my, as lean; ik forkocht dy dan foar in dûbeltje it aedsjefol. Do 't ik Sjouwe ris in kear frege, as er minsken binne dy't se noch to djûr fine, sei er: „dan goaist dy mar mei bonken en al om 'e earen“. Sjocht, dat is Sjouwe, ien mei folle sin foar humor.

1918
- Piem. Hwat âld Koudumer koe ús Beppe net, âlde Piem. Hja is yn achttsjn stjoarn, do wie se achtentachtig. In minske, dat yn har lange libben folle meimakke hat. As widdou bleau se mei fjouwer lytse berntsjes sitten, hwerûnder ien dy 't har forstân net hie. Mar 't libben frege om fjirder. In reis nei de earmfalden (nou lyts hûndert jier lyn) sei har fyftich sinten ta, dêr bitanke se foar. Dan mar kreamwarje en skjinmeitsje, de lytsen thús moasten dan mar op 'e lytsen pasje. En ho is 't altyd goadjien!

- Nou op har âlde dei rint se noch mei petroalle. De swiere amers oan 't jok en sa giet 't de oarselwei op, de klanten lâns, earst Sipke - Karels - Grietsje, dan Roel Antje, Yke Tsjol ensf. ensf.. Tige wurrich en ûngedien komt se dan wer thús, skel en rokken troch hurde wyn en stjiriche hannen ûnder de oalje. Nou gou in bakje treat en mei deselde klean oan op 'e waerne stove. Mem sjocht dat en ropt: „hearken Mem, pasje dochs op, jo soene noch libbensyf forbrânne“. Beppe har boekhâlding skriuwt se mei romenske sifers op 'e side fan de skoarstienmantel, mei wyf kryt. Dan to bitinken, dat er in inkele klant is dy 't it

*FOLKERTSMA
Boer fan
Hindrikje
mijn
oerleffe.*

bisykje doart it âlde sloof to koart to dwaen. Dat is moai waer en lange dagen, Piem foar en Piem nei, sa komt se deroan. 't Is altyd deselde; har man hat fêst jild.

- Dêr komme de beide spoarweinen de buorren del, skille om 't libben. Sietse Post komt it postkantoar út en mei de postsek yn 'e hân krûpt er by Hindrik foarny. De âld kedde derfoar; sa giet it dan yn in sukkeldrafke nei 't stasjon.

- As ik thúskom skouw Mem ús sydfinster omehech; Heit krûpt er ûndertroch, it gewear mei. 't Giet ús oerbuorman net oan hwer 't Heit 't syn deihier siket. Heit kin min mei Lemstra.

Iere Maetiid.

't Is hjoed moai foarjierswaer. De fûgels wurde warber. Der komt wer libben en fleur yn 'e natûr.

Jurjen Attes leit yn 't lân fan Roelof Klazes mei't fûgelnet. Ik stean efkes by him efter de skûle, der fljucht „gjin kop“, seit Jurjen. Dan gean 'k wer fjirder, op handel út, de boeren lâns om deade lammen, priis in dûbeltje 't stik. Ik moat poatoan. 'k Haw in swiere konkurint oan Jan fan Uilke, dy sit ek net stil. *JAN GRAS*

Dizze moarn bin 'k al ierenbitiid op 'e lappen; ik moat in keal by Bouke Draaier yn 'e Flaait ophelje, dat giet dan mei Klaas Douwes nei Snits nei de merk. De kroade mei, en om fjouwer ûre stean ik al by de boer op 't hiem. It is in swiere keallebolle, sa'n fjirtich-fyftich kilo libben gewicht, en dy wol mar min stil lizzen bliuwe. Sahwat healwei en dêr rekket er út 'e kroade, der weryn krije wol my mar min slagje. Dêr stean 'k yn 't tsjuster, 't skriemen stiet me neijer as 't laitsjen. Der komt immen oan. Heit komt my tomjitte.

't Is aesisikerstiid, nou de Heamer yn! Oer 't Hindrik-sleatsje, dan troch Koens syn lân, foar Otte's glêzen lâns - 't plak mei de measte kânsen - en sa de hoeke fan Jetze yn. Mar 't wol net, dizze moarn, de buorren Auke en Jan Valk binne ús foar, dy hawwe de fûgels forjage, wy fiskje efter 't net.

Juster wiene we yn 't lân oan 't sleatsjespringen, ik rekke der middenyn. Wy nei 't hegelân, dêr haw 'k my útkleid en myn klean in bytsje opdroege.

Simmer.

't Is waer as side. De famkes sitte to bikkeljen op 'e hege stoape fan Jan Uilkes. By skoalle is Anne fan Pibe yn 'e slach mei Anne fan greate Jabek, dy't er oer 'e groun lizzen hat. Anne *HOEKEMA* fluch en sterk, dêr kin Anne fan Jabek net tsjinop.

ROOSTEN
Yn skoalle hat master Nieuwenhuis 't wer ris mei Jappe to dwaen, dy't net omylk wol en net ien fan 'e makliksten is. 't Lêste skoft: skriuwe. Dát is myn „hobby“, dêr haw 'k in heech sifer op, ik bin jeloers op ien dy't moaijer kin. Sjoeke fan Jan en Meintsje. Dan is 't healwei toalven, swimme jonges! Lâns Snakke, út en draef de Swarte Wei del, oer de Bartlingbrêge, nei de jister fan Feite, dêr yn 'e âlde Var is 't plak. De klean út en yn Adams

kostúm dêryn. Jaring ten Dam sit oan de oare kant op 'e wal en ropt: „jonges, om in sint om 't hurdst!”

As wy de brêge ûndertroch en lâns de dwinke swimme, sjogge we de greate rotten om ús hinne. Né, tige fles útfallen binne we nou just net. Yn 'e jister lizze farske kouebulten, dêr smarre wy ús wol ris mei yn en dan wer to wetter, hwat in wille!

Dat er net ris ien fordrint is wol in wûnder.

It hat my ris nei stien, 't gyng er om. Hessel fan Lemstra hat my doe rêdden.

As Bouke Kramer, troch ús swimmerij, mei syn jonge appelskimmel op 'e loop rekket, komt de pelysje: 't moat útwêze dêr by de brêge! Mar dat is mar foar efkes, 't âlde plakje binne wy net wei to slaen. Allinne sneins swimme wy wol ris op 'e hoeke fan 'e Houkesleat, dêr is better plak foar ús sneinse klean.

Neimiddei, nou to fiskjen. lâns Bart Speerstra, nei de Yndyk. It wol net bêst byte, och ús ark dooch ek net. Ik kom mei neat thús. Mem bliid, dy lest gjin fisk.

Hjerst.

Nou siikje we balstiennen, wol en bonken. De balstiennen fine we op 'e bou; dy wurde dan letter bikke en foar sa'n twa goune de kubyke meter oan de gemeente ferocht. Hindriek Koarstra is dan ús man. De wol en bonken gean nei Aaltsje Pot, foar in appel en aei. As 'k by âlde Rein Durks de bonken út syn hinnehok helje, komt er my oer 't mat, de heaforke yn 'e hân. „Ik sil dy rêdde”, ropt er, mar Sietse is Rein efkes to fluchôf.

Hjoed begjint it lysterfangen, dêr bin ik wyld op. Wiken derfoar begjinne we al bûgels to snijen, út 'e wylgen oan 'e Dammense wei. Soks mei wol net, mar wy fiele ús ûnder en boppe de wet. Lit de pelysje mar komme, krije is hwat oars.

We sille neimiddei hurdhoepelje. Wigle fan Bouke en noch in pear oare mannen hawwe dat organisearre. De prizen seit neat, mar wy binne prezint. It is in heislik libben foardat it spul los giet. Der wurdt flein om 't libben. Ik sit yn 'e prizen, mar tsjin Jan fan Rein Innes, de priiswinder, moat ik it ôflizze.

Winter.

Der is iis, nou ridel! Der is in moaije flakte efter Marten Popkes. Op 'e âld wyk opbine, de klompen yn 'e waring fan 't skip, dan nei de Var, dêr ride oan 't de lette joun. Myn redens binne net bêst mear, âlde fan mem út har fammejerren. Ik ryd op sokken, mar hwat dogge my myn teannen sear as 'k jouns de redens ûnderwei doch. Koudum hat goede ridens, Jan fan Beant is der ien fan. Hwat binne wy greatsk as we ris foar in famke oplizze meije.

De jongfeinten binne nou yn 'e singel oan 't piksjitten, ek tijpen wurdt folle dien. Dêr hat Andries fan Pibe tige slach fan.

Otte en ik geane de Poel yn. Dêr lizze Auke Valk en heit to fûgeljen, yn 'e fyftsjene fan Olle: 't is kâld en dêrby begjint it ek noch to snijen.

Greate kloften wylsters gean ús foarby, 't súdwesten yn, mei sa'n gang as siet de kweade harren efternei. „Mei dy snie binne de fûgels gek oan 'e groun”, seit Auke, dat blykt, it fangen wol net.

Nou is de hiele wâld bidutsen mei ien greate tekken fan snie. Auke en heit d'er op út mei pykhaek en gewear. Der moat in deihier komme. De reis giet om in otter. Op 't hiem fan Durk Jeltsjes wurdt er printe. Sa lâns de Dammense Wei giet er nei 't Germensfjild, it lân fan Imke, oan 'e grindwei. Dêr hat er syn plak, yn in droege greppel, ûnder it bomiis.

Auke hat him mei de pykhaek fêst tjin 'e wâl fan 'e sleat, lit dan los en rekent op heit mei 't gewear. As it skot fâlt lit de otter him yn 'e sleat falle en fordwynt meien ûnder it iis. De skot kin net mis wêze. Wy fiskje de hiele neimiddei mei de houwe, mar gjin otter.

Jongestreken.

Dizze joun sil 't wêze. Yn 'e parren by pelysje De Vos, 't hol fan de liuw. Bootsma en De Vos kuerje de buorren op, nou is de baen frij. Wêr in oare joun yn 'e appels by Jabek Sjouwes.

Mar hjirre binne wy foarsichtich; wy hawwe hwat heard oer fuotangels en sa.

Dan nei 't hôf fan Pieter Schut; dêr kinne wy mar útsiikje, sizze myn maten. De efterkant fan 'e tún is ôfslûten mei tige heech stikeltrie, mar dat is foar ús ek al gjin biswier. Wy kinne ek troch de bearmantel. 't Is tsjuster, alles liket goed to gean, dan op ienkear is der ûnrie. Wy, mei de wei en de spraek bikend, witte hwat ús to dwaen stiet.

Mei de bûsen fol ûnryp gud komme wy wer yn 'e buorren - yn myn broek sit in greate winkelheak.

Myn broer, Willem, hat in buks. Dêrmei kinne wy tige oerwei, gjin mosk is feilich. Yntema hat 'n pear âlde amers op syn skiepekampke, dy hingje dêr oan in peal; hy brûkt se to skiepelotsjen. Dat is nou just hwat foar my, dêr moat ik in skot op weachje. De dieder is gou foun. Yntema liik fansels. „Noch ien kear”, seit er, „dan bin ik by de pelysje”.

Hy, mei syn drigeminten mei pelysje, dat nim ik net: En Yntema is noch net sa hiel fier fuort of dêr giet 't wer: rangl op dy âlde amers. Mar wy driuwe 't wol ris to fier.

By Beppe yn 'e hús ris hwat fan 'e want sjitte, dêr sjogge wy gjin bien yn. In swarte trie jen oan 't ear fan Beppe's kopke en dan oanlûke as sy 't kopke opnimme sil, is foar ús gjin sûnde - „'t sil der jimme nei gean”, seit Beppe.

STEEGEN O A
1/29n dochter
(56) Rita leende in juni 1988
kenners, die woont in
Amsterdam.

Mar dan glêzetikke, alderwichtichst moai wurk. Joun kriget Anne Reenske yn beurt.
's Spul is foar-in-oar: tik, tikke tikke tik-tik, tikke tikke tik . . .

Reenske komt foar 't finster, de blompotten wurde opside skouwt. Dan bitaest se de rûten en de keuznen. Dêr hearre wy Anne: „hwat miensjou nou ju, dy smeerlappen sitte bûtendoar”, seit er tsjin Reensk. 't Giet ús tige nei 't sin: tik, tikke tikke tik - tik, tikke tikke tik . . .

O, hwat in nocht! Mar dêr komt Anne oan, stok, biezem of hwat it mar is yn 'e hân. Dan wurdt it ús tiid. Wy sâkje wer in nij slachtoffer.

Myn kameraet en ik binne forwoede lêzers. Hy hâldt it mei de Lord Listers, ik mei de Buffalo Bills en de Nick Carters. Dy boekjes, foar in sintmannich to krijen, sit aventûr yn, ien stik romantyk.

Der giet hwat yn ús om, der moat ris hwat fan wiermakke wurde hwat er yn dy boekjes stiet, sa oardielje wy tegearre dêr op it stek. Hjir yn Koudum moat ris hwat libben yn 'e brouwerij, hwat sinsaesje, op syn „Wyld West”.

En it giet oan. Immen moat in somme jild yn in ponkje deponearje by de safolste beam efter Stoffelsma, oan 'e Dammense wei, op dy en dy dei, jouns sa en sa let. Docht er dat net, dan stiet it er net sa bêst mei him foar, dêrfan kin der wis wêze. En of 't er wol ris fan de „reade hoanne” haerd hat?

Ik skriu de brief, en dy wurdt stjûrd oan Nolke, dy't, seit men, wol in bytsje efter 'e hân hat. Nolke, de man kin sels net lêze, giet er mei nei syn neiste buorman, pelysje Bootsma. Dy seit: „der net by sitte litte, nei de Boargemaster!” En dêr wurdt fansels tige hifke en hifke. Hwat nou, en hwa binne de dieders? De Boargemaster tinkt oan in grap, mar, seit er, it sil net as grap biskouwd wurde.

Nolke is net to hâlden; hy skelt mar fan dieven en moardners. Sa is ien en oar gau oan 'e greate klok - myn namme wurdt ek al ris neamd. Heit sjocht my al ris oan en seit: dou hellest my dochs sokke rare meraekels net út, wol? Mar myn maet en ik binne sa ticht as in pot; forriede is der net by.

En op dei en ûre giet Nolke nei de safolste beam oan 'e Dammense wei. Yn 'e hân in sekje mei stientjes, ûnder syn jas in dikke stok. De beide pelysjemannen folgje him op in ôfstân. . . Dy sille yngripe as 't nedich is. . . Mar it „drama” hat in ûntdichich ein: wy, de dieders, bliuwe wei. 't Is ús net om ôftroggelarij to dwaan, mar wy wolle sinsaesje, wy moatte Nolke en de pelysje ris to fiter hawwe, en dêryn binne wy aerdich moai slagge. Dêr hat sels de Boargemaster oan meiholpen troch it „drama” echt to nimmen. Ja, ús „Wyld West film” hat sûkses.

Jagerij.

Heit mei ienkear yn 't jier i e n hazze sjitte fan de Van Swinderen's yn Gaesterlân. Dan giet er in pelysje út Himmelom of Bakhúzen mei. Dêrom fansels, dat wysels oars de teli ris

kwytreitsje kinne. . . By de iene „man fan 'e wet” is 't: great of lyts, in hazze is in hazze, dêrmei út! By d'oare is 't: nou great is der net, der moat noch mar ien by, Gerrit.

Sa binne de minsken wakker ûngelyk: de ien jowt jin kâns op in deiher, de oare hâld op mei in têrsker.

En dat yn in fjild hwer't it rûgelt fan hazzen. Yn in finne by't Flinkeboskje, ûnder Nijebuorren sjogge wy saun om ús hinne lizzen, allegearre hazzen fan mynhear.

Jaeijen is swier wurk. Sa'n hiele dei yn 't wiete lân omsjouwe is dreech wurk, dêr kin 'k fan meiprate. Hjoed is de reis nei de Wâlde, fansels to foet. Dêr jaeije fan 'e buorren oan 't slôske, visa versa, it binne einen fier. As de fangst goed is, giet ^{it} tsjin 'e middel nei Rein van Veen, op 'e hoeke fan 'e Bokkeleau, dan in bakje by ús brochje; mar it bart ek wol, dat wy ús stikje brea rinnendewei opite; dan is de dei wol tige swier. En jouns de reis wêrom. Dan by Boersma's polder noch ris yn 't reid', dat troch-in-oar frissele reid hwer't hast gjin trochkommen oan is.

Mar derút krije kin ik se: ik kin alderheislik skreauwe. Boersma op 'e Dammen seit: „dy jonge kin bâlde dat de skippers yn 'e mar de seilen strike”.

Nou giet de „lytse man” - sa neame de jagers en fûgelflappers de man - mei syn lange keep om efter de Slieperdyk lâns op nei Nijebuorren. Ik stean op 'e Dammen, sjoch him gean, en ik wit hwat my to dwaen stiet. Heit is dêr net fier fandinne, yn in stik lân oan 'e oare kant fan 'e dyk. Ik kin de situaesje dêr goed. Yn dat iene stik meije wy komme, mar dêromhinne is 't allegearre fan 'e Felsen. As der in hazze opkomt en dy springt oer de sleat dan wurdt it krityk, 't giet nou ienkear om in deiher. Nou kin ik net allinne alderheislikst skreauwe, mar ek fûleindich fluitsje, op fjouwer fingers. Om koart to gean (soe Jurjen wol sizze) as ik dat doch, wit Heit, dan is der ûnrûe. En 't bloed krûpt nou ienkear hwer 't net gean kin; hy, dy man dêr slûpende efter de dyk lâns, sil witte mei hwa as er it to dwaen hat. En „Hanneman” forwinket my wer ris in kear.

Myn Swannereis.

't Is yn maert, ik moat it Heidenskip yn, mei grounbilêstingbiljetten foar de Ryksûntfanger. It wetter is tige heech. 't Ein grindwei nei de Bloksleat (hwer't nou yn 1958 beamkes stean, dat wie doe sa net) stiet it wetter net fier fan 'e krûn fan 'e dyk. 't Lân oan beide kanten stiet blank. Yn 't binlân, tsjin it poldertsje fan Hindrik Kok oan, sitte seis wylde swannen. Der giet hwat yn my om.

By de wêromreis sitte se dêr noch; dêr moat ik hinne!

Gou nei hús. Heit is loddich net thús. 't Gewear fan boppen en fuort wer, op in hierde fyts fan Gooits. De efterein fan 't poldertsje leit noch droech, dêr moat ik lâns om nei de swannen. Ien fan 'e jonges fan Romke, dy't er yn 't lân leit to fûgeljen, set my mei 't boat oer de Bloksleat. Dan moat ik krûpe by in eintsje polderdyk lâns. Ik kom foar in stek, der trochhinne kin 'k net, der oerhinne giet ek net hwant dan sjogge de swannen my. Dan mar

der om hinne; en oan 'e middel ta troch de sleat kom 'k oan 'e oare kant fan 't stek. Dan wer fjirder krûpe, sa'n twa hûndert meter fier. It wetter rint my ta alles út as ik einliks by de polderdyk kom hwerefter de swannen sitte. De swannen sitte fier, foar sa'n skot is myn hage! to licht. Dan gean se oerein. Twa skoaten, mar gjin foar. Yn 't weromgean haw ik it gewear yn 'e sek foarop 't stjûr fan 'e fyts, mei ien hân fêst. De sek gjaldt oer 't stjûr hinne, ik slaen myn oare hân ek los, en mei folle gang giet it kop en earen yn 'e djippe ringsleat lâns de grindwei - de swannen wurde djûr bitelle. . . .

In dei letter seit Gooits ferwitend: hwat hastou mei dy fyts hawn, dy siet stiihoff wetter.

Ja, minsken, dat is de saneamde „passie“ fan de jacht, dy giet er net út, dy bliuwt.

Sa min wy it âlde doarp forjitte kinne, ek de minsken fan doedestiids bliuwe yn ús ûnthâld. Yn harren dwaen en litten se noch ris foar ús libje litte, hiel koart en simpel, dat is 't doel fan dizze stikjes.

- Wiebrig en Itje. Alde Itje trommelt de hiele dei mei har fingers op 'e tafel om en ropt al mar oan ien wei troch fan: „Wiebrig, Wiebrig, Wiebrig. . .“ De âld stakker is blyn, dêrby is har holle tige oerstjûr. . . Wiebrig hat it net maklik mei har manz. . .

- Dokter Visser kûijert yn syn tún. Murkje en mem binne yn 'e keuken oan 't heisterjen, o, hwat kin 't dêr lekker rûke. Jierliks geane wy nei Bakhústermerke, hwat jonges en famkes mei inoar, Wiger en Age fan dokter ek mei. Dan krije wy parren fan mefrou mei. Fan thús krij ik twa botsjestikken, dêrfan moat 'k merkehâlde. By slaen „jut op 'e kop“ - twaris slaen en myn bûsjild is op.

- Lútsen Eelk. Lútsen hat in reis mei dokter makke, nou spant er it hynder út en dat bringt er nei Arjen Wietses' lân efter Woudstra. 't Is simmerdei, Eelk sit bûtendoar oan hús-side, hja is oan 't sokstopjen. Jan en ik binne by Piter fan Roel Antsje efter hús oan 't boarkjen. Dêr hawwe wy ús buorkerij, allegearre âlde potearen, dat binne ús kij, de greateste is de bolle.

- Eeuwe Beits. Eeuwe rint it kampke del, op wei nei 't molkfabryk, trompke mei brea ûnder earm.

- Marrenga. Dêr giet er hinne, great musykboek yn 'e hân, nei de Formoanning, hwer 't er it oargel spilet. Ulfert en Sjoerd binne yn 'e bakkerij dwaende, Ik helje foar in dôbeltsje broadsjes - Aeltsje jowt se my, njuggen yn tal, mei in great stik koarstekoeke der op ta.

- Douwe Gees. Douwe yn 't weintsje, hy rydt him sels; dat giet sa al jierren. De wrâld seit: „de man hat him yn 't lân efter de fûgelskûte forklomje litten“, Hy is noch tige by de moed as 'k mei him fûskje.

- Sibble Sied. Wy meitsje 't wer fjirst to bûnt, dêr foar 't winkelhús fan Sibble, skreauwe gjin ein. Dan komt Sibble de doar út en mei altyd tige ôfbittende wurden: „soe 't ek skikt wurde kinne en sykje jimme heil op in oar plak?“

- Notaris de Jong, stiet foar hús yn 'e tún yn petear mei Piebe Andries, syn túnman. Hy

kin 't net litte en stelt my wer strikfragen. - Gert Frankena is op 't kantoar, hwat kin dy moai skriuwe; hy wol my rounskrift leare.

- By Mensonides. Bern boartsje op 'e stûpe foar 't hús. De frou komt ta de winkeldoar út, mei in traktaesje foar de bern yn 'e hân. Dy golle Reenskje, sy lit har goede hert wer ris sprekke.

- Durk Bijkersma. 't Is om middei hinne, Durk wipt by Elgersma yn, om in „assebasje“, 't smakket him, noch mar ien, seit er.

- Geeltje, nou jongfaem. Stakker, har hiele libben lang rydt Pietje har yn 't weintsje.

- Klaes en Tryn. Klaes, altyd tige hastich, hy jowt myn broer, dy't feint by him is, yn-strukjes oer hwat er hjoed allegearre barre moat, en dat is net in bytsje. Syn stopwurd is altyd: „sa mar klear“.

- Jabek Wietses, strykjild-skriuwer fan profesje. Nou helpt er Rindert Keulen by 't swyljen, yn 't lân by de Var. Rindert hipt wakker. Hwat kinne dy beide 't pratende hâlde!

- Jouke Feikje, Jouke, mei gouden ringen yn earen, fearskipper op Harns, thús hat er grientewinkel. Dan giet er freedts mei de grientekarre syn klanten lâns, bêst spul, allegearre fan 'e klai.

- Douwe de Vries. Douwe, âld postkantoarhâlder; hy praet mei Gert Post, dy siket de brieven út - ik freegie of 't er tillegrammen binne, dy bring 'k dan to plak.

- Anne Okkinga. Op en top keapman, men kin 't him oansjen. As fjirticher leart er 't melken noch; hy wol boer wurde.

- Wietsje Jantje. Wietsje, sa'n bytsje op 'e side ôf, rint de buorren del; ûnder op 'e wâl lei syn fearskip, foaroan yn symkewyk. Dêr neist leit de skûte fan Klaes Douwes, hwer 't Klaes hwat priizen mei wint.

- Jan Prater. Tige min op 'e fuotten, giet er twaris deis nei de sikerij, dêr hat er syn wurk. Foar elts stiet er klear, in echte folksman.

- Auke Hindrikje. Auke hat syn skiep molken, komt 't kampke del, leech earpelskylbakje ûnder earm, ammerke mei molke yn 'e hân. Hy slút it hikje, dan bliuwt er stean. Aldergewoante beide hannen oan 'e refers fan 'e jas, sjocht er it fjild ris oer.

Ik moat fan thús wer ris de bern yn 'e sportkar ride, ús Hinke en ien fan 'e twillingen Ybel en Tjerke - alle trije nou yn Amearika.

It giet de Dammense wei út. Yn 'e tún fan dokter de Jong wit 'k in wapsennêst, dat moat yn 'e brân; de lúsjefers ha 'k fan thús meinomd. 't Is simmerdei, it brândt as in datsje. Mar o, hwat bin 'k bigoun. 't Is ien en al wapen, se stekke my hwer 't se my mar krije kinne. Ek de beide famkes yn 'e sportkar sitte der ûnder, se jammerje 't út.

Ik flean as in rinkel de wei del, oan 't de hikke fan Imke, en noch ha 'k se by my. Mar ik moat wêrom, de famkes is gjin hús mei to hâlden. En der stiet my hwat to wachtsjen thús. Mem pûr liik fansels en Hindrikje, o, hwat ha 'k it bidoarn!

Lit my ta bislút ek ris hwat âld Koudumers neame dy't yn dy tiid nei Amearika teagen, wy kinne harren noch sa goed foar ús krije.

It binne: Harmen Hindrikje - Harmen Aukje, Rein en Sjoerd - Piter Griet - Yke Tsjol en

de Jong, Bok, P. K. K. K.

o/lees - Follertone.
Meintsje - Sjouwe Grets - Jan en Beits - Abe Tryn - Albert en Jisk - Albert en Afke - Douwe
Fok - Gosse en Oeke - Bouwe fan Iytse Wiebe - Piter en Ietske - Piter fan Haitse - Hessel fan
Haitse - Wiebe Tryn.

It grêatste part fan dizze âld Koudumers wenne in lyts fyftich jier lyn yn it plakje Sêlân,
net fier fan Grand-rapids. Ik bin dêr sels ek in tiidsje west, op in fabryk. Op ús ôfdieling
wiene wy mei tretsjen man, hwerûnder ien Amerikaan, ien Hollander en âlf Friezen. Under
dy Friezen wiene forskate âld Koudumers. Hessel fan Haitse en ik stiene oan deselde wurk-
bank. Ik hie myn thúis by Wiebe Tryn, foar my tige bêste minsken!

Symke-wyk.

't Is ien en al drokte oan 'e âld wyk. De fearskippers Klaas, Wietse en Pier bringe har
spullen, fan stêd meinomd, oan 'e man. De turfskippers Jabek Jurjens en Beant Popkes
skreppe om de branje op 'e wein to krijen. Simen Joukes syn skip is ôfladen mei grienten.
Albert fan Douwe Haitse makket syn snikke rê foar in nije fracht; mei de puts kletst er it
wetter oer de foarplecht. Jelle syn modderskûte hat efkes lins; takommene wike moat er om
in fracht nei de terpen, foar Bart Speerstra.

- Wy sitte oan 'e kant fan 'e wyk to angeljen, nêst ús in stikje droege bôle, dat altiden
weroan fan 'e heak wekket.

It bûterfabryk.

Dêr helpe wy swiete mólke. Iytse Kees Koops, mei in great prúmke yn 'e mûle, jowt
altyd romme miette. By Sjouwe kin dat net lije: miette en gjin drip mear. Mem kin sâ wol
sjen hwa 't my mólke jowt hat. Fan tsiismakker Bylsma krije wy tsiiskoarsten, foar to fiskjen
en op to iten, mar hwat binne dy flau! Dan sûpe drinken, om 't hoartsje; it persoanel hat
mei ús wol deiwurk. Yn 'e bûtermakkerij is Tys ús man, gol yn 't jaen - Sjoerd is foar ús de
freenlikste net. By Jelle, masjinist. Yn 'e masjinekeamer hat er alles kreas oppûtst. It greate
fliegwiel ha 'k altyd niget oan. Wy meije fansels nearne oankomme. Mei Iytse Albert gean
'k to mólkfarren, de Yndyk lâns. Dan tusken Jetze Dykstra en Krist Boukes kin 't lije, der
is gjin mot om 'e teannen - dy warme swiete mólke is bêst yn to nimmen. . . Albert rint yn
'e line. As er it sjocht ropt er: „tink er om hear!”

As 't winter is moat de iiskelder wer fól. It iis wurdt út 'e wyk en Var helle. Gewante
keardels tógje de greate swiere kuorren mei iis by de stelling op, twa man, de koer tusken
har yn. It binne: Jetze en Wabe, Jurjen en Sible, Auke en Gert e.o. 't Is swier wurk, mar 't
wurdt aerdich goed bitelle.

- Dat alles bistiet nou allang net mear, lyk as safolle foarore is. Ek 't fabryk is 't fabryk
net mear. Mei al dy forbouwerij is 't nou ien greate kâlde stienklompe wurden, krekt in
tichthús.

Willem Jeebs, myn âld omke.

Tige roungear en wurch sa komt er jouns thúis. Syn hiele libben hat er by de boer wrot-
ten, foar in bytse sinten. Nou is der oan 't greppeljen, foar safolle de roede; de priis is wer
de lege kant it neist. As immen him dat seit, wol der net hearre; syn sizzen is dan: „dat hat
men dan dochs mar wer”. De winterjounen bin ik noch alris by him thúis. Mei de fuotten op
'e âlde klompkachel sit ik foar him de earpelt to skilen. It is by him hwat sûtich yn 'e hús.
Oanfeie wurdt net tofolle dien. De kachel riket noch alris. It petroaljestel kin walmje,
minsken noch ta, dan is alles like swart. De âldman is allinne, kin dat allegearre ek net
foarinoar hâlde. Myn âld-omke hat in aparte wize fan syn spullen opbergje. De koeke, by de
kofje, hellet er út syn hege hoed; it smakket ús beide lekker. . . .

Jan Kamstra.

Op 'e hoeke fan 'e kninebuorren, oan 'e Singel, wennet er. Nêst snider is der ek skear-
baes. 't Is der in húske fan hâldoan. Jan mei tige oer in grapke. Hy hat de measte klanten
ûnder de jongerein. En dêr giet hwat om mei dy jonge mannen, sa sneontjouns. Fansels
sterke forhalen; de jongfammen wurde dan net sparre. It giet Kekke, syn oare helte, fansels
fjirst to bot. As de film oanein is, is 't om en 'e by snein, ek wol ris letter. Mar dan by 't
fuotgean komt it noch, 't jonge bloed moat him útlibje. Mei Jan syn goeije rie: „nou mannen,
'n bytse kalm”, wurdt gjin rekken hâlden. En Jan moat it bilije as syn oer-buorren him dêr-
oer wer ris in kear syn biswieren hearre lit.

Jotsje Bakker.

Jotsje stapt tige parmantich troch 't hikke nei „Grovestins”, de bôlekoer ûnder 'e earm.
Dêr wennet ús boargemaster, dy 't klant fan Jotsje is. Nou hat boargemaster in greate houn,
gier mei swart fan úterlik; ús maet rint altyd los op 't hiem en is net sa maklik. Dat Jotsje
om 't hoeke fan 't hús komt, nei de keuken, dêr komt bijke oanstouwen. Jotsje spilet fan
rûten, mar o hearken, dêr hat de houn him al to pakken, fan efteren. Net allinne moat syn
broek 't ûntjilde, mar de byt giet djipper, der komt bloed. Nou komt boargemasterke nei bû-
ten en wol hichte en breedte nimme hoe slim it oankomt is. Jotsje moat by har komme en har
sjen litte hwat er bard is. Dat doart er net, hwant sjoch, 't is simmerdei, Jotsje hat mar ien
broek oan. . . .

Sake Ruurdsje.

Alde Ruurdsje kin yn tsjerke min stilsitte. Dat is tige lêstich foar dyjingen efter har. Dêr
komt praet fan. Der wurdt in greate pompieren brief oan Ruurdsje tastjûrd, hweryn har 't
leksum oplêzen wurdt oer har ûnbihoarlik dwaen yn tsjerke. It âlde minske is dêroer de
hiele wike fan streek; sy fielt it as in skande. Dat sil takommene snein oars, tinkt se by har
sels. En nei 't men seit sit Ruurdsje fuortoan mûsstil op 'e stoel.

Door teoort
pi De Wra
nening to Sants.
Lantwerd
Joums om 8 ure yn seal Ha-
en

—6 uur matinee.
Frans Verharen.

Joude is fan ús hinnegeen ús heit en broer

SIETSE GERTS VAN DER HEIDE

Berne yn Koudum, Ald 90 jier, sûnt 18 desimber 1975
widner fan Janna Lammerdina Dijkink.

Koudum, 7 novimber 1981
Fersoargingstehûs „De Finke”

De bern:
Geertje, Willem Jan, Gerrit
De susters:
Riemke yn Akkrum
Hinke yn Amearika

Gelegenheid ta roubeklach tildelei 10 novimber o.s fan
19.00-19.30 oere yn „De Finke” te Koudum.

De kremaasje is op 11 novimber o.s. om 13.00 oere yn
it krematorium te Goutum by Ljouwert.

Korr.-adres: Zr. G. van der Heide, Diltgweg 5 flat 10, 9751
ND Haren.

Op tongersdei 17 desim-
ber 1975 is stoarn myn
leave frout en ús leave
mem

Janna Lammerdina
Dijkink
âld 78 jier

De Jouwer,
U. B. Leane 63

S. G. van der Heide

Haren (Gr.):
G. van der Heide

Surabaja:
W. J. van der
Heide

Joure:
G. van der Heide

De krémaesje hat yn
stille pleats hawn

Hinke Ferwerda-
v. d. Heide
winket femylje, freonen
en bikenden in lokkich
1973 ta
706-W. Thompsonstr.
Harvard Ill. U.S.A.

*Geertje, Willem Jan en Gerrit
hijn ongehuwd, nodat er geen
nakomelingen hijn.*

*Riemke Reinstra v/d Heide is nu 87
Hinke Ferwerda v/d Heide is nu 83
Willem v/d Heide werd 87 j. (overl. ± 1975).*

1981

-0-0-0-

7 novimber is yn de Finke rêst Sietse Gerts van der Heide.
Hy waard 90 jier; sûnt 18 des. 1975 widner fan Janna
Dijkink. De kremaesje hat pleats hawn te Goutum op 11
novimber. Wy ha him kennen as in man fol fjoer foar
Koudum, Fryslân, de natûr. Oer it leauwe praten woed er
net, dochs hong yn syn keamer in tegeltsje "sûnder God
giet it net". Hy rêste in frede.

-0-0-0-

Geertse Geerts v/d Heide hun jongste zoon Gerrit
had de laatste 15 jaren van z'n leven (hij overleed in 1985)
in 't psychiatrisch Nieuwe huis te Franeker.

De oudste zoon, en de enige dochter bleven onge-
(Willem) [Geertje] huwd, dus
geen nakomelingen.

Koudum, 10-7-'81

Beste Tine

In inkel wûrdsje werom op jo
skriuwen fan koartlyn. T., fanke,
wat kinste fryske skriuwe, myn
kompliment! Tunt foar groet-
nis fan Evelyn, doch myn groetnis
is werom. Abeltsje, nie, dy
komt net by my, werom? 'k wil
it net, sy komt hjir oars wol yn
de finke, hear ik.

Ja, Bedd & Meintsje en safolle
near âlde Koudumers, yn Zeland
doedes tiids, 'k ha se dire sa goet

So goed kind, as de bern
fan Harmen de Bok enghinne.
— It's wel spitich mar wy
beide, Trientsje fan Duke Quarri
en ik, ha Afke Wauta net oan
dy, nammen helpe kinnen.

~~Fijn~~ Fine, fanke, fjirder ik
bêste en grætnis, ek oan dyn
husband, Jan,

Sietsje Gerts

Werk. 7 Nov. 1981.

„de finke“ Keamer Ak. p. 4°!

*Hier heeft
Siebe Geerts gewerkt ± 1920*

Grootvaders klokken bij de tijd

*31 maart
1995*

ZEELAND - De firma Howard Miller Clock in het plaatsje Zeeland in de Amerikaanse staat Michigan heeft het dezer dagen druk met het bij de tijd brengen van de honderden 'grandfather clocks'. Komende zondag gaat daar namelijk de zomertijd in.

Foto AP